

РЕШЕНИЕ

№ 2727

гр., 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20211110172633 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от седалище и адрес на управление:, срещу Р. А. Е., ЕГН: ***** и И. Е., ЕГН:, и двамата с адрес:, с която са предявени кумулативно обективно и субективно съединени искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ от следните суми за недвижим имот – апартамент №, находящ се на адрес: както следва:

- сумата от 928,75 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 15.06.2021 г. до изплащане на вземането;
- сумата от 115,49 лв. – мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 19.05.2021 г.;
- сумата от 42,68 лв. – цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва от 15.06.2021 г. до изплащане на вземането;
- сумата от 8,49 лв. – мораторна лихва за периода от 01.07.2018 г. до 19.05.2021 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.07.2021 г. по ч.гр.д. № 34162/2021 г. на СРС, ІІ ГО, 59-ти състав.

В исковата молба се твърди, че ответниците Р. А. Е. и И. Е. били клиенти на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, поради което за тях били приложими всички нормативни актове в областта на енергетиката. За процесния период били в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от на потребители в гр., приети с решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. В чл. 33, ал. 1 от раздел IX на Общите условия бил определен 45-дневен срок за заплащане на месечните дължими суми за топлинна енергия, който започвал да тече след изтичане на периода, за който се отнасяли. Ответниците ползвали доставената от ищеца топлинна енергия до следния топлоснабден имот, а именно: апартамент №, находящ се в гр., през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., но не били заплатили цената на същата. Топлоснабденият имот се намирал в сграда в режим на етажна собственост, за която бил сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „..... През отоплителния сезон ищцовото дружество начислявало прогнозни месечни вноски, а в края били изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение, на база реален отчет на уредите за дялово разпределение. За имота на ответниците били издадени изравнителни сметки, което означавало, че сумите за топлинна енергия за този имот били начислени по действителен разход на уредите за дялово разпределение, инсталирани на отоплителните тела в него. За вземанията си ищцовото дружество депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.07.2021 г. по ч. гр. д. № 34162/2021 г. на СРС, ІІ ГО, 59-ти състав. Ответниците са възразили в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящите иски от ищеца. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените иски. Претендира направените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответницата И. Е. за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез адв. И. Н.. Процесуалният представител оспорва предявените иски единствено по основание. Оспорва ответницата да е потребител на топлинна енергия в имота. В тази връзка възразява, че по делото не били представени категорични доказателства, че същата е собственик или вещен ползвател на имота. Твърди, че претендираните суми се дължат от другия ответник, доколкото в отчетите за дялово разпределение, фактури и

изравнителни сметки фигурирало единствено неговото име, но не и името на ответницата. Твърди, че доколкото услугата дялово разпределение се извършва от третото лице помагач, то ищецът не е материално легитимиран да получи цената на същата. Оспорва акцесорните претенции за мораторна лихва, като твърди, че по делото не се установява изпадането в забава за плащане на главниците. Изрично заявява, че не оспорва исковете по размер и в тази връзка прави искане да не бъдат назначени поисканите от ищцовото дружество експертизи. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от вземането. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника Р. А. Е. за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез адв. С. К.. Процесуалният представител оспорва предявените искове единствено по основание. Оспорва ответникът да е потребител на топлинна енергия в имота. В тази връзка възражава, че по делото не били представени категорични доказателства, че същият е собственик или вещен ползвател на имота. Твърди, че доколкото услугата дялово разпределение се извършва от третото лице помагач, то ищецът не е материално легитимиран да получи цената на същата. Оспорва акцесорните претенции за мораторна лихва, като твърди, че по делото не се установява изпадането в забава за плащане на главниците. Изрично заявява, че не оспорва исковете по размер и в тази връзка прави искане да не бъдат назначени поисканите от ищцовото дружество експертизи. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от вземането. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Предмет на делото са кумулативно обективно и субективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По исковете за цена на доставена топлинна енергия и за мораторна лихва върху посочената главница:

Съгласно нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от

топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите.

Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Следователно с оглед на посочено се налага изводът, че собствениците и вещните ползватели на топлоснабдени самостоятелни имоти, намиращи се в сгради в режим на етажна собственост, са клиенти (потребители) на топлинна енергия и между тях и съответното топлопреносно предприятие съществува облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, възникнало по силата на закона, без да е необходимо писмено съгласие от страна на потребителя. В настоящия случай между страните не се спори, че в рамките на исковия период процесният недвижим имот е бил топлоснабден.

За установяване на обстоятелството, че през исковия период ответниците са били клиенти на топлинна енергия в процесния недвижим имот, а именно апартамент №, находящ се на адрес: гр.,, респ., че между страните е възникнало облигационно отношение за доставка на топлинна енергия, по делото са представени заверен препис от договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 29.01.1991 г. и справка от, с вх. № г. От посочените писмени доказателства се установява, че по силата на договор за покупко-продажба от 29.01.1991 г. правото на собственост върху процесния е придобито от ответниците Р. А. Е. и И. Е., които към този момент са били в граждански брак, сключен с Акт за брак №

Имотът е бил придобит от ответниците, докато същите са били в брак, следователно имотът е придобит в режим на съпружеска имуществена общност (бездялова съсобственост) – ар.чл. 19 СК – 1985 г. (отм.) По делото няма данни ответниците да са прехвърлили правото на собственост по отношения на процесния имот или да учредили вещно право на ползване на трето лице.

С оглед гореизложеното и на посочените норми от ЗЕ съдът приема, че ответниците са титуляри на правото на собственост върху имота и съответно потребители на топлинната енергия, доставяна от ищцовото дружество. Тоест ответниците се явяват задължени по силата на договор за доставка на топлинна енергия, сключен по силата на закона с, да заплащат на

последното стойността на доставената енергия. Според чл. 32, ал. 2 СК за задължения, които единият или двамата съпрузи са поели за задоволяване нужди на семейството, те отговарят солидарно. А щом е така, то кредиторът /ищецът/ може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците - арг. чл. 122, ал. 1 ЗЗД. Само кредиторът може да реши как ще предяви претенцията. Доколкото ответниците са съпрузи и собственици на процесния имот, без значение е на чие име е партидата на имота, както и на чие име се издават фактурите. Ползването на топлинна енергия за семейното жилище представлява задължение, поето за задоволяване нуждите на семейството. Следователно съпрузите отговарят солидарно по смисъла на чл. 32, ал. 2 СК, като единствено от ищеца зависи дали ще претендира цялата сума спрямо един от тях, общата сума солидарно или общата сума разделно.

По делото не се представят доказателства ответниците да са се разпоредили с правото на собственост върху процесния топлоснабден недвижим имот преди изтичането на процесния период. Ето защо, при съвкупната преценка на всички доказателства по делото, за исковия период клиенти на топлинна енергия и съответно задължени лица да заплащат стойността на потребената в имота топлинна енергия са именно ответниците по делото в качеството им на собственици на процесния имот, като всеки от тях отговаря за $\frac{1}{2}$ (предвид и претенцията на ищеца за разделна отговорност) от задължението за заплащане стойността на ползваната топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г.

Относно топлоснабдяването на сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният имот, както и на самия имот, това обстоятелство се установява от представените писмени доказателства – протокол от ОС на ЕС за избор на фирма за извършване на дялово разпределение – т.нар. „топлинно счетоводство“, договор за извършване на дялово разпределение, сключен между етажната собственост на сградата и дружеството за дялово разпределение, индивидуални справки за използвана топлинна енергия и отчети от третото лице помагач за отоплителните сезони, обхванати от процесния период, както и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, която съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно дадено.

Относно стойността на доставената през исковия период в имота топлинна енергия между страните няма спор. Именно в тази връзка ответниците са възразили срещу искането на ищеца за допускане на експертизи и са направили изрично искане такива да не бъдат назначавани. Независимо от това, стойността на доставената от ищеца топлинна енергия в имота на ответниците се установява и от заключението на преитата по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. Видно от заключението на вещото лице за исковия период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. е начислена по прогнозни данни топлинна енергия в размер на 1150,53 лв., формирана от топлинна енергия за отопление и топлинна енергия за битово горещо

водоснабдяване, и която не включва просрочени задължения от периоди преди процесния. След извършено изравняване за периодите м.05.2018 г. – м.04.2019 г. и м.05.2019 г. – м.04.2020 г. е налице сума за доплащане от потребителя в общ размер на (+) 185,49 лв. Следователно стойността на реално доставената през исковия период топлинна енергия се равнява на 1336,02 лв.

С оглед на горното се налага извод, че ответниците дължат на ищеца сумата от 1336,02 лв. за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., като всеки от тях дължи по $\frac{1}{2}$ от нея. От страна на Р. А. Е. и И. Е. не се твърди и съответно не са ангажирани доказателства, че са заплатили тази сума в полза на

Предвид обстоятелството, че се установява твърдението на ищцовото дружество, че има непогасено вземане срещу ответниците за стойността на доставената топлинна енергия в процесния имот, следва да бъде разгледано наведеното от тях възражение, че част от това вземане е погасено по давност. Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен период. Чл. 116, б. „б” ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането, а според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. В случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д. № 34162/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 59-ти състав, е подадено от ищеца на 15.06.2021 г., на която дата е прекъснат давностният срок.

Исковият период, за който ищецът претендира цена на доставена топлинна енергия е 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., следователно в случая са приложими Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от на потребители в гр., приети с решение по Протокол № 7/23.10.2014 г. на съвета на директорите на и одобрени с Решение № ОУ-1/ 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила на 11.08.2016 г. Според чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, съгласно която давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

С оглед на това съдът приема, че няма погасени по давност вземанията, тъй като най-старото месечно задължение през исковия период, а именно това

за м.05.2018 г., е следвало да бъде изпълнено до 15.07.2018 г. включително, поради което давността за него е започнала да тече от 16.07.2018 г. и към 15.06.2021 г. (датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК) не е изтекъл тригодишният давностен срок за него, респ. не е изтекла и давността за по-новите задължения.

С оглед на горните съображения настоящия състав приема, че исковете по чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ са доказани по основания и размер. Претенцията на ищеца е за сумата в общ размер на 928,75 лв., поради което предявените искове се явяват изцяло основателни и следва да бъдат уважени за $\frac{1}{2}$ от сумата от 928,75 лв. (предявения от ищеца размер) срещу всеки от ответниците и за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., в съответствие с диспозитивното начало в процеса (чл. 6 ГПК).

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Според чл. 32, ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие (по смисъла на чл. 95 ЗЗД), като предостави информация относно дължимата сумата, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. С оглед на това следва да се приеме, че 45-дневният срок тече от издаването на фактурата за съответния отчетен период, в случай че същото следва по време датата, на която изтича периодът.

В настоящия случай фактурата за периода от м.05.2018 г. до м.04.2019 г. е издадена на 31.07.2019 г. за сумата 552,95 лв., видно от представеното по

делото съобщение към обща фактура № От заключението по ССЧЕ се установява, че прогнозно начислените суми за този период са в размер на 612,56 лв. (таблица на стр. 4-5 от заключението), а след извършено изравняване за периода е налице сума за възстановяване на потребителя в размер на (-) 115,76 лв. Следователно реално доставената топлинна енергия за периода е в размер на 496,80 лв. (независимо, че съгласно издадената от ищцовото дружество обща фактура за по-голяма сума). Ответниците е следвало да заплатят тази сума в срок до 14.09.2019 г. (45 дни след издаването на фактурата). Тъй като това не е направено, за тях е възникнало задължение да заплатят на обезщетение за забава от 15.09.2019 г.

Фактурата за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г. е издадена на 31.07.2020 г. за сумата 410,87 лв, видно от представената по делото обща фактура № 1005455387. От заключението по ССЧЕ се установява, че прогнозно начислените суми за този период са в размер на 537,97 лв. (таблица на стр. 4-5 от заключението), а след извършено изравняване за периода е налице сума за доплащане в размер на (+) 301,25 лв. Следователно реално доставената топлинна енергия за периода е в размер на 839,22 лв. Ответниците е следвало да заплатят тази сума в срок до 14.09.2020 г. (45 дни след издаването на фактурата). Тъй като това не е направено, за тях е възникнало задължение да заплатят на обезщетение за забава от 15.09.2020 г.

По първата обща фактура ответниците дължат лихва за забава върху сумата от 496,80 лв. за периода от 15.09.2019 г. до 19.05.2021 г. (съобразно претенцията на ищеца), чийто размер съдът на основание чл. 162 ГПК и с помощта на общодостъпен лихвен калкулатор изчисли на 84,59 лв. А по втората обща фактура дължат лихва за забава върху сумата от 410,87 лв. за периода от 15.09.2020 г. до 19.05.2021 г. (съобразно претенцията на ищеца), чийто размер съдът на основание чл. 162 ГПК и с помощта на общодостъпен лихвен калкулатор изчисли на 28,19 лв.

Следователно за исковия период от 15.09.2019 г. до 19.05.2021 г. ответниците Р. А. Е. и И. Е. дължат лихва за забава в общ размер на 112,78 лв. (по 56,39 лв. всеки).

С оглед изложеното предявените искове по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД са частично основателни и следва да бъдат уважени за $\frac{1}{2}$ от сумата от 112,78 лв. срещу всеки от ответниците и за периода от 15.09.2019 г. до 19.05.2021 г., а за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 115,49 лв. подлежат на отхвърляне.

По исковете за цена на услугата дялово разпределение и исковете за мораторна лихва върху нея:

Разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по системата на дялово разпределение - чл. 139, ал.1 ЗЕ. Видно от неоспореното от страните експертното заключение по ССЧЕ, което се кредитира от съда, дяловото разпределение в имота е извършвано от

....., като услугата е предоставена през процесния период. Материалната легитимация на ищеца да получи стойността на услугата „дялово разпределение“ следва от съдържанието на ОУ на ищцовото дружество, които обвързват ответника. От представените по делото доказателства безспорно се установява, че през исковия период индивидуалното отчитане в процесния имот е извършвано от третото лице помагач, което се потвърждава и от заключението на ССЧЕ. Липсват данни по делото ответниците по някакъв начин да са се противопоставили на извършването от третото лице-помагач дялово разпределение. Освен това съгласно трайната съдебна практика съществуването или несъществуването на договорни отношения между потребителите на топлинна енергия и топлинния счетоводител не се отразява на законосъобразното извършване на дяловото разпределение. Така уредената суброгация овластява ищеца да получи стойността на извършената услуга от третото лице-помагач. Според чл. 22, ал. 2 от общите условия на ищцовото дружество от 2016 г. купувачите заплащат таксата за дялово разпределение на топлинната енергия на продавача, тоест на ищеца. Следователно потребителите на топлинна енергия са задължени да заплащат на възнаграждението за услугата дялово разпределение на топлинната енергия, независимо че услугата се извършва от трето лице. Поради това ищецът е легитимиран да получи стойността на услугата дялово разпределение. Съгласно заключението по ССЧЕ стойността на извършеното през исковия период от 01.05.2018 г. до 29.02.2020 г. дялово разпределение възлиза на сумата от 42,68 лв., за която сума няма данни да е погасена чрез плащане. Всеки ответник дължи половината от посочената сума, а именно по 21,34 лв.

Предвид обстоятелството, че се установява, че има непогасено вземане срещу ответниците за цена на извършена услуга за дялово разпределение следва да се разгледа възражението за давност, релевирано своевременно в срока по чл. 131 ГПК.

Предвид липсата на уговорен срок за изпълнение на задължението за плащане на цената за дялово разпределение, давността започва да тече, считано от възникване на задължението – арг. от чл. 114, ал. 2 ЗЗД, което означава, че давността за най-старото вземане за дялово разпределение, а именно за м.05.2018 г. е започнало да тече на 01.06.2018 г., която към 15.06.2023 г. (датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК) е изтекла. Следователно вземането за м.05.2018 г. е погасено по давност, чийто размер съгласно заключението по ССЧЕ е 1,85 лв. (таблица на стр. 5 от заключението). Непогасени по давност се явяват вземанията за периода от м.06.2018 г. до м.02.2020 г., като общият им размер съгласно заключението по съдебно-счетоводната експертиза възлиза на 40,83 лв., която сума се дължи от ответниците.

Следователно исковите по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД срещу ответниците се явяват частично основателни и следва да бъдат уважени за ½ от сумата от 40,83 лв. срещу всеки от ответниците и за периода от 01.06.2018

г до 29.02.2020 г., а за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 42,68 лв. и за м.05.2018 г. подлежат на отхвърляне.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арт. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна. Съгласно чл. 36, ал. 2 ОУ от 2016 г. редът и начинът на заплащане на дялово разпределение се определят от ищеца и се обявява на клиентите. Като вземания, за който няма падежна дата за изпълнение, длъжникът изпада в забава след отправена от кредитора покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД). Ищецът нито твърди, нито доказва да е обявил такъв ред, нито да е отправил покана за плащане до ответника. В представените фактури няма перо за дялово разпределение, а и няма данни същите да са достигнали до ответниците. Следователно исковете по чл. 86 ЗЗД във връзка с дяловото разпределение са изцяло неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е сторил следните разноски: 375,00 лв. – държавна такса; 10,00 лв. – такса за издаване на съдебни удостоверения; 400,00 лв. – депозит за ССЧЕ и претендира юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП и чл. 25 НЗПП определи в минимален размер от 100,00 лв.

В производството по ч.гр.д. № 34162/2021 г. на СРС, 59-ти състав ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 25,00 лв. и претендира юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП и чл. 26 НЗПП определи в минимален размер от 50,00 лв.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца съразмерно на уважената част от исковете разноски за заповедното производство в общ размер на 74,11 лв. (или по 74,05 лв. всеки) и разноски за исковото производство в общ размер на 874,46 лв. (или по 437,23 лв. всеки).

Поискано е присъждане на възнаграждение на процесуалните представители на ответниците за предоставена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв. в размер на по 400,00 лв. Съгласно чл.38, ал.2 Закон за адвокатурата, адвокатът оказал безплатна адвокатска помощ на лицата по ал.1 има право на адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2, като в този случай насрещната страна следва да бъде осъдена да го заплати.

По делото са представени договори за правна защита и съдействие от 25.05.2022 г., сключен между адв. С. К. и ответника Р. Е., и от 27.05.2022 г.,

сключен между адв. И. Н. и ответницата Е. (л. 55 и л. 60 от делото), видно от които страните по тях са договорили предоставянето на безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Представени са и от ответниците, че са материално затруднени лица и нямат възможност да заплатят адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото.

За настоящото производство дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на 300,00 лв., изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от НМРАВ (в приложимата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция). С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв. ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. С. К. и адв. И. Н. дължимото за настоящото производство адвокатско възнаграждение в размер на по 1,79 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от седалище и адрес на управление:, срещу Р. А. Е., ЕГН: ***** и И. Е., ЕГН:, и двамата с адрес:, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Р. А. Е. и И. Е. дължат на в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ от следните суми за недвижим имот – апартамент №, находящ се на адрес: както следва:

- сумата от **928,75** лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 15.06.2021 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **112,78** лв. – мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 19.05.2021 г.;
- сумата от **40,83** лв. – цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2018 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва от 15.06.2021 г. до изплащане на вземането;

за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.07.2021 г. по ч.гр.д. № 34162/2021 г. на СРС, ІІ ГО, 59-ти състав, **като**

ОТХВЪРЛЯ предявените от седалище и адрес на управление:, срещу Р. А. Е., ЕГН: ***** и И. Е., ЕГН:, и двамата с адрес:, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Р. А. Е. и И. Е. дължат на в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ от следните суми за недвижим имот – апартамент №, находящ се на адрес: както следва:

- за разликата над уважения размер от 112,78 лв. – мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 19.05.2021 г., до пълния предявен размер от 115,49 лв. като **неоснователен и недоказан**;
- за разликата над уважения размер от 40,83 лв. – цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2018 г. до 29.02.2020 г., до пълния предявен размер от 42,68 лв. и за м.05.2018 г. като **неоснователен и погасен по давност**;
- за сумата от 8,49 лв. – мораторна лихва за периода от 01.07.2018 г. до 19.05.2021 г. като **неоснователен и недоказан**.

ОСЪЖДА Р. А. Е., ЕГН:, адрес: гр., да заплати на седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следните суми:

- сумата от 437,23 лв. – разноси в настоящото производство;
- сумата от 74,05 лв. – разноси в производството по ч.гр.д. № 34162/2021 г. на СРС, II ГО, 59-ти състав.

ОСЪЖДА И. Е., ЕГН:, адрес: гр., да заплати на седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следните суми:

- сумата от 437,23 лв. – разноси в настоящото производство;
- сумата от 74,05 лв. – разноси в производството по ч.гр.д. № 34162/2021 г. на СРС, II ГО, 59-ти състав.

ОСЪЖДА седалище и адрес на управление:, да заплати на адв. С. К. К. – САК, адрес: гр., на основание чл. 38, ал. 2

ЗАдв. сумата от 1,79 лв. – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие в настоящото производство на ответника Р. А. Е..

ОСЪЖДА седалище и адрес на управление:, да заплати на адв. И. А. Н. – САК, адрес:, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата от 1,79 лв. – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие в настоящото производство на ответницата И. Е..

Решението е постановено при участието на „..... ЕИК:, седалище и адрес на управление: гр.,, като трето лице помагач на страната на ищеца

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____